

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง พระญวนแก้กรรม โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

พระญาณแก่กรรม พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วิปัสสนากรรมฐานแก่กรรมได้อย่างไร กรรมที่ต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่เรื่องใหม่ที่เราคงไม่ได้ทำกันอีก คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึกได้รีบผิดได้ก็ต้องยอมรับใช้กรรม ไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ ต้องใช้หนี้ทั้งนั้น ต้องใช้กรรม ไม่ใช่บุญบาปล้างกันได้นะ เราทำบุญไปแล้วสร้างบาปที่ทำไว้คงไม่ได้ เป็นของกฎตายตัวเลย บุญไปตามบุญ บาปไปตามบาป น้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้ ต้องแก้ อย่างไร วันนี้อาตมาจะเล่าให้โยมฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องของพระญาณ พระญาณมาแก่กรรมที่นี่ โดยที่ไม่รู้จักอาตมาเลยนะ เขาจะมีบุพเพกตบุญฤๅตา เมื่อชาติก่อน คงจะมาแก่กรรมกันที่นี่ เพราะวัดนี้เก่าแก่จริง ๆ นะ

เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว ยาวพุทธศักราช ๒๕๓๖ จัดการฝึกอบรมพัฒนาจิต โดยให้ชวนเชิญนักศึกษามาเข้าค่ายกันที่วัดอัมพวัน คุณสมพร เทพสิทธา เป็นประธาน อาจารย์วิศาล อดิตผู้ว่านายการวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลดเกษียณแล้วก็มาช่วยยุวพุทธ จัดงานอบรมพัฒนาจิต

ที่วัดอัมพวันนี่ ตอนนั้นยังไม่มีหอประชุมเลยก็ใช้ผ้าใบซึ่งเอา ศาลาก็ยังไม่เรียบร้อย ห้องน้ำห้องส้วมก็ยังมีน้อยไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ให้นักศึกษาอยู่กลด ยาวพุทธชื่อให้คนละอัน เตียนแล้วยังฝากไว้ที่นี่

นายบัวเขียว เป็นชาวนา เดิมทำงานรับจ้างฆ่าวัวฆ่าหมู อยู่ทางสกลนครอะไรนี้แหละจำไม่ค่อยจะได้ ก็รับจ้างฆ่าวัวฆ่าควายก่อน เงินเดือนก็ไม่พอ เงินที่จะเลี้ยงชีพไม่พอ ก็ไปอยู่กับเจ้าแถมคนจีน รับจ้างฆ่าหมูต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕ ตัว บอกว่าทางภาคอีสาน ถ้ามีงานก็ต้องฆ่าวัวก่อน เขาเล่าให้อาตมาฟัง

เริ่มหมดกรรม

วันหนึ่งเขาจะถึงบุญฤๅตา จะหมดเวรหมดกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระธุดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระแต่ประการใด วันนั้นเห็นพระธุดงค์ก็นึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไปไหว้กราบพระธุดงค์ ตักน้ำถวายท่าน พระธุดงค์ก็นึกถามว่า คุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บัวเขียวเล่าถวายทุกประการ พระท่านคงสงสัยว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมู ท่านก็แสดงธรรมให้ฟัง ชี้ให้เห็นข้อผิดข้อถูก ชี้บุญชี้บาป บัวเขียวก็ซึ่งในธรรมะ พระท่านก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพอย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรมเหลือเกินนะ ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บัวเขียวเล่าว่า นึกเลื่อมใสกับพระธุดงค์องค์นี้มาก ไม่เคยไหว้พระ ไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาตั้งแต่เดิมที อาตมาก็ไม่ได้ถามว่า ท่านนับถือศาสนาอะไรมาแต่เดิมที ก็กลับไปบ้านนอนไม่หลับ คิณนั้นฆ่าหมูไม่ลง ต้องแข็งใจฆ่าไปสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออกจากเจ้าแถม ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

บวชแล้ว ก็ไปศึกษาเรื่องวิปัสสนา เดินธุดงค์ไปตามสภาพ ๑๐ กว่าปี แล้วเจริญอานาปานสติ พุทหายใจเข้า โรหยาใจออก ทำสมาธิโดยมีสมาธิว่า ๆ ดิ่งเข้าไปโดยเอกัคคตาธมม เวลานั่งแล้วจะเห็นหมเห็นเต้าแต่ควายที่เคยฆ่า มันทำให้สำนึกสมัญญาในจิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา ไม่สามารถจะแก้ไขได้เลย แล้วท่านก็เดินธุดงค์ไปเรื่อย ภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถ้าเชียงใหม่ท่านก็ไป ก็ไปเจออาจารย์องค์โน้น องค์นี้ร้อยแปดพันประการ

นิมิตเกิด

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ภาคอีสาน จะเป็นสกลนครหรือหนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินธุดงค์มาเรื่อย ๆ วันหนึ่งท่านเกิดนั่งสมาธิเกิดนิมิตขึ้นมา จิตสบายก็เกิดนิมิตว่า “นี่คุณจะแก่กรรมเอาใหม่ ที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้ที่คุณยังแก่กรรมไม่ได้เลย” “ทำ ไม่จะแก่กรรมได้” ตามตามนิมิต ๆ ก็เกิดจากขึ้นมาว่า “วันที่ ๑๖ เราจะเปิดอบรมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี”

แล้วจากที่สอง ก็เปิดออกมา “รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้ ให้เดินทางมาโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก่กรรมได้” จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานดังที่กล่าวแล้ว แล้วรูปร่างสมการเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ วาอย่างนี้ มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลอีกประการหนึ่งเลยท่านก็มาหาพระลูกนิกถึง เอ! วัดอัมพวันอยู่ที่ไหน สิงห์บุรีไม่เคยผ่าน ก็เดินธุดงค์ไม่เคยเดินทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาค

อีสานภาคใต้และภาคเหนือ และส่วนใหญ่ที่เราคำนวณได้ว่า พระกรรมฐานที่เชี่ยวชาญจริง ๆ มี ๒ ภาค ภาคเหนือและภาคอีสาน ภาคกลางนี้ภาคหัวหมอก พระหัวหมอกไม่ใช่พระวิปัสสนา นี่อาตมานึกเอาเอง

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน งามเขาเรื่อยมา จากนครราชสีมาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มีดที่ไหนก็ปักกลดนอนที่นั่น เช้าต่อมาเรื่อย ๆ ก็นับได้ ๓ วันมาถึงที่วัดอัมพวันนี่ มาถึงก็มานั่งสมาธิอาตมา เล่าเหตุการณ์ให้ฟังยังไม่ได้เล่าละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตมาถึงวัดนี้ ว่าจะมีการอบรมนักศึกษาสมาธิวันมะรืนนี้ พระเจ้าเขี้ยวมาถึงนี่ก่อนกำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัดนี้ ๓ วัน ท่านปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมที่ตรงนี้เป็นต้นสัตบรรณสูง ๒๐ วา อีกต้นเป็นต้นพิกุล ที่เทวดาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพันปี หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมากแล้วมีมะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษาได้นิมนต์พระเถระผู้ใหญ่มา มี อธิปัตติสมพร เทพสิทธิธรรมา แล้วยังมีนายอภัย จันทวิมล สมัยก่อนเป็นอะไรไม่ทราบ ก็เชิญมาในพิธีนี้เหมือนกัน

พระเจ้าเขี้ยวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้กรรมที่นี้ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไรนะ เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ ท่านก็ขอรับกรรมฐาน อาตมาก็ให้แนวสติปัฏฐาน ๔ บอกว่า พุทโธ กิติ แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่านตั้งสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เข้าใจ ก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก แล้วให้ท่านอยู่บนกุฏิ

กรรมแสดง

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้นผ่าน คืนที่ ๒ มาแล้วเริ่มแสดงอภิหาร สติดีเข้า แล้วกำหนดเวทนาเข้า ตอนที่ท่านเดินจงกรมนั้น ท่านเล่าให้อาตมาฟังไม่เคยกำหนดเวทนา ปวดเมื่อยก็ทนเอาเฉย ๆ พุทหายใจเข้า ไรหายใจออก ท่านว่าอย่างนี้แล้วก็ทิ้งไป แต่ไม่มีสติท่านว่า สติไม่มี ใช้สติปัฏฐาน ๔ ชั้น ๔ รูปนามเป็นอารมณ์เพิ่มขึ้น แต่ก็นั่งตรงกลด เดินจงกรมชว้างๆ หนอ ชว้างๆ หนอ ท่านก็ใช้สติกำหนด

คืนที่ ๒ แสดงอภิหารแล้ว ก็ร้องเป็นหม เป็นวัว เป็นควายหมดเลย ร้องมาจนเสากฎิแล้วชนเสาดันสัตบรรณหัวร้างข้างแตกเลือดไหลออกมา ไหลใหญ่เลย แล้วที่นี้ก็มีดเป็นหม นอนงอเป็นหม แล้วร้องอืด ๆ ร้องอย่างหมเลย แล้วเลือดไหล เห็นกันหลายองค์ พอดีนักศึกษาเข้ามา แล้วก็มายืนดูเป็นกลุ่มเป็นก้อนหมด พวกอาจารย์สมเด็จด้วย ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา ปกศ. อยู่ที่อินเดียก็ท้อใจ *บอกโอพระปฏิบัติเป็นอย่างนี้ละก็ไม่เอาแล้ว* เราเสียภาพพจน์เสียแล้ว อาตมาก็ยังไม่ทันรู้ เขาก็เลยตามหมอมารวบรวมบอกว่าหัวใจกิติ ความดันก็ปกติไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร

นักศึกษาก็ตกลงกันว่า นั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัวบอกไม่เอาแล้วจะกลับบ้าน พอติอาจารย์วิศาลก็มาห้ามไว้ว่า ยังกลับไม่ได้ก็ต้องประชุมชี้แจงให้เข้าใจ นี่เป็นการเสียภาพพจน์ไปเหมือนกัน

กำหนดสติแก้

คืนต่อมานักศึกษาเข้ามาประชุมแล้วรับกรรมฐานก็ไปนั่งปฏิบัติ พระองค์นี้มาแสดงอีก รุ่งมาตรงนี้อีกละที่ต้นสัตบรรณวังขนเลย เอาศีรษะชนเป้ง ๆ ทยอยหลับไปทยอยหลับมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัวเป็นควายเลือดไหลเป็นกอง ๆ เลือดไหลออกมาเป็นกระโถนเลย คอเป็นแผล เลือดก็ออกมาทางตาข้าง ทางหูข้าง เลือดออกทางปากข้าง อาเจียนออกมาข้าง แล้วถ่ายอุจจาระเป็นเลือด ตลอด ๓ คืน ๓ วันไม่ได้นอน อาตมาไปก็ไปดูท่านแล้วก็บอกว่า บัวเขี้ยวตั้งสติกำหนดเวทนา ปวดหนอ ๆ กำหนดไป กำหนดใหญ่เลย พอได้สติ กำหนดไป ๆ วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็กลิ้งได้แล้ว ลูกนั่งได้ก็เจริญสมาธิสติปัฏฐาน ๔ เข้าพลสมำบัติได้ทันที

พอเข้าพลสมำบัติ ออกมาแล้วก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุริต ผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่เป็นคนไทย ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบตามที่ได้เล่าผ่านไปแล้ว เล่าว่าได้ไปฆ่าวัวฆ่าควาย นี่เป็นกรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมาะ กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้น โยมอย่าได้ทิ้งเวทนานะ บางคนไปฆ่าผักฆ่าปลาฆ่า ปวดแข้งปวดขา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกลงจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่ลึกจะเป็นอันตราย เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อยู่ชานเมืองคนเดียวสำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้กำหนดเขตนา กำหนดหนีกเข้า ๆ เคยไปศึกษาเขียนจากบตอนเป็น ๆ เอามาทำอย่างนั้น ๆ เขาเล่าละเอียด พอรู้เรื่องราวตัวทำการมาแล้วกำหนดและแผนเขตมาแล้วท่านที่ ๆ และจะไม่ปวดแข้งปวดขาอีก แล้วก็ย้อนถามมาถึงพระบัวเหี่ยว พอท่านได้สดับตบอกล่าวผมเองนี่ปฏิบัติมา ๑๐ ปี แก่กรรมมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเลย ๆ และไม่รู้ว่านาในเขตนา ท่านก็บอกว่าผมทราบแล้วครับว่าเขตนาในเขตนา เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทราบอย่างนี้แหละหนอ พอได้สมาธิพลสมบัติแล้วไม่มีที่คอย แล้วเล็ดหายไป และศีรษะที่เป็นแผลก็หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน เลยในที่สุดก็เข้าพลสมบัติได้

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่าอ้อแก้กรรมได้ เลยท่านสามารถจะบรรยายได้อย่างสวยงาม ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ทำให้นักศึกษาต้องตื่นตื่นในเรื่องการปฏิบัติธรรมน้อยอย่างพระบัวเหี่ยวก็มาทำเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ทราบ ว่า *วิปัสสนาแก้กรรมได้โดยวิธีรับใช้กรรม* โดยที่เอาหัวไปชนโน้นชนนี้

อันนี้ขอเจริญพรว่า เวทนาสำคัญมากนะ จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นการมั่ววิธในตัวเองที่เราไปทำเขาไว้กำหนดไว้ให้หายโดยสติสัมปชัญญะ โดย สติปัฏฐาน ๔ และการกำหนดอย่างนี้ พระบัวเหี่ยวเวลากลับไปถึงบ้านรื้อที่ ขวณฺหาติโยมไปสร้างวัด ญาตีโดยมุ่งงานปฏิบัติบิณฑนา เจริญสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เลยเลิกใช้พุทธโร ใช้เวทนากำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมของเวทนาทุกเวทนาที่เราทำให้ที่ทรามนะเหลือเกินคือเวทนา ก็จะรู้จักแห่งกรรม จากคำว่า เวทนา ตัวนี้ ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวณากำหนดไม่ได้ จะมีภกแห่งกรรมที่เราทำเขาไว้ อย่าไปหนีเวทนา หนีไม่ได้

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว พระบัวเหียวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส ออตมากับเสียงพักที่วัดนี้ ๑ คืน ก็พาโยมมาดื่มน้ำแกงกรรมได้ทีไหน ก็มาที่ต้นสัตตบรรณให้ญาติโยมดื่มน้ำชาที่พระบัวเหียวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็หายกลับไปหายเจ็บไปอยู่สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนั้นมาที่นี่ บอกอยากดูการเรียนถามหลวงพ่อกับพระบัวเหียวของฉันนั้น ท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยแล้ว สอนเรียบร้อยแล้ว ท่านหายไปไหน โดยองค์ไหนไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาศึกษาหนังสือทราบหาไป ก็รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน ก็อยู่จำวัดแล้ว พระบัวเหียวที่เป็นภวนุญ เดียวนี้ไปอยู่ภาคเหนือ อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่าน แต่รู้ในภวนุญว่าท่านไปอยู่ภาคเหนือ แต่ไปเปลี่ยนชื่อ ไม่ชื่อบัวเหียว แต่ชื่อจริงของพระภวนุญนั้นชื่อบัวเหียวชัด

อย่าลืม อย่าทิ้งเวทนา โยมต้องสู้ ถึงจะรู้จักมัน อย่างทหารมาอบรมที่นี่ ไว้หมวดหน่วยเป็นสิบเอก นั่งไปนั่งมาบอกกำหนด เวทนา จะลุดไปลุดมาทำไม พอบังคับเข้า นั่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้ว พร่ำ ๆ เดินรอบวัดเลย เสียอกเสียใจ อาตมา กำลังบรรยายไปเรียก หลวงพ่ออธิบายที่ ๆ จับได้เลยไม่มาเขาหลายศพ มันมาปรากฏในเวทนาทันที เวทนาในตัวสำคัญนะ จะบอก วิธีปฏิบัติให้แล้วให้นักเข้านิดได้ ว่ามาเข้าไปพอกมาห้าม ทะเลาะกับเมีย ตะกตกตกลงได้ทนไป เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาบอกไม่ว่างเดียว ๆ ไปนอนก่อน รู้จากเวทนา ตัวกรรมที่รู้จากเวทนาคือตัวทุกข์ถึงรู้ว่าตัวเองทำอะไร บอกเคยรู้ไหมเคยจำได้ไหม เคยนึกได้ไหมไปจำเขานี้ ตอนหนึ่ง ๆ นะ รุ่นเป็นจำนะ ตอนนี้อายมากแล้ว บอกผมลืมไปแล้วหลวงพ่อก แล้วตกตตกได้ทนไป นึกลืมไปแล้วนะ ผมผมผมไม่รู้ จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี่ กำหนดเวทนาได้ปั๊บก็ยังมีเหตุการณ์ได้ขึ้นโดยอัตโนมัติของตนเองว่าเคยไปฆ่าเขามา อย่างนี้อาตมาติดต่อดำเนินไปว่าเรียบร้อยแล้ว เดียวนี้ตีปกติ ไม่เป็นไรเลยนะ

อีกคนหนึ่งผ้าไปอยู่ในกองไฟ เห็นไหมพอรูตัวทุกข์ขึ้นมา เห็นกรรมของตัวที่ท่านทำมาดันออกเดินไปเลย เดินไปอยู่ในกองไฟนะ อนุศาสนจารย์ก็กลุ้มมอกกลุ้มใจ หลวงพ่อเขาไม่ตกน้ำตายไปแล้วหรือนี่ คนนี้ละ อาตมาบอกว่า เคย ๆ กินข้าวชะง่อนเดียวไปตาม จะเจออยู่ในกองไฟ ต้องผ่าจากกองไฟออกมา เห็นไหม ผ้าไปอยู่ในกองไฟที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระไปบิณฑบาต เดินไปกลาสิคินะ เวลาเข้าไม่รู้เข้าไปอย่างไรออกลำบาก ผ้าเข้าไปในกองไฟ นี่เวรกรรมต้องไปใช้ชะนะ เคยเอาเขาเข้าไปในกองไฟ มันก็ต้องไปเข้าซี

นี่คนลืมนึกกฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกขมีเวทนาวิปัสสนาสติปัฏฐาน วัตรกรรมตอนเวทนา นั่งสบายไม่รู้หรือว่าทำการอะไรไว้ ขอฝากเทคนิควิธีปฏิบัติไว้ด้วย ถ้านตอเวทนาไม่ได้เลย เล็ก ๆ โยมจะวัตรกรรมแล้วใช้กรรมไม่ได้ ต้องตอบปฏิเสธกันเรื่อยไป นายจ่านั่นบอกหลวงพ่อ ผมรู้แล้วผมเสียใจมาก แล้วก็เอ่เอาหัวไปชนกับลูกกรงนี่บ้าง เสียใจมาก ดี ๔ ฟังประโยค จอกรณมฐานฟังเลย นี่เป็นภาพกฎแห่งกรรมต้องระวัง เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันห่อมันถอย อย่างมันเลือนहीं เพราะฉะนั้น พวกญาติโยมในระดับริยการที่จะไปสอนเขา ต้องควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ ถ้าคนไหนมีการมาต่อจากคบคนให้มาก เต็มมันแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยสร้างกรรมมาไม่เป็นไร ๆ เลยนะ ถ้าคนไหนสร้างกรรมไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันนี้ต้องควบคุมให้ดี หนีได้บ้าง ฟังชานได้บ้าง บ้าบอกแต่ไปก่อนบ้างก็ไปชนโน่นชนนี่ โอดโน่นโอดนี่ อะไรไปอย่างนั้นะ นี่กรรมชัดต้องไปเข้าก่อน เพราะฉะนั้นญาติโยมกิตติในฐานะเป็นวิทยากร ต้องควบคุมไว้เลยนะ ถ้าเห็นเวลานี้มีกรรมอะไรมา ควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ นี่มีวิธีแก้หลายอย่าง

ประสบการณ์จากการอบรมพัฒนาจิตใจ
อร เพ็ชรเยี่ยม
๑๒ พ.ค. ๓๒

เมื่อวันที่ ๑-๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้มีการเปิดค่ายอบรมพัฒนาจิตใจขึ้นที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี โดยยาว พุทธิกสมาคม ซึ่งคุณสมพร เทพสิทธิ์ เป็นประธานจัดการ มีนักศึกษาจากวิทยาลัยครูทั่วประเทศเข้ารับการ อบรมในครั้งนี้ ประมาณร้อยคนเศษ รวมทั้งดิฉันและเพื่อนอีก ๕ คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยครูธนบุรี

ในวันแรกที่มาถึงวัดทุกคนดูสนุกรื่นเริงเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป ส่งเสียงดังไม่เกรงใจใคร แต่ก็ไม่มีใครในวัดคิดว่าพวกเรา ให้เจ็บใจ หลวงพ่อพระครูภาวนาวชิร (สมณศักดิ์ในขณะนั้น) เป็นผู้ให้การอบรมเพียงผู้เดียว คอยสั่งสอนว่ากล่าวตักเตือนด้วย วาจาที่ไพเราะ จนเรียกเสียงเฮฮาจากพวกเราได้เป็นระยะ ๆ

ท่านมีเมตตาดีมาก ยอมเสียสละเวลาและกำลังกายของท่านตลอด ๗ วัน ๗ คืน ไม่ได้หลับนอน เพื่อถ่ายทอดวิชาที่ไม่เคยมี สอนในสถานศึกษาให้พวกเรา อีกทั้งเลี้ยงอาหารตลอด ๓ มื้อทุกวันมีให้ดอยาก ผู้ที่ติดในรสอาหารก็รับประทานเสียมากมาย พอ ถึงเวลาปฏิบัติสมาธิจึงหลับไปตาม ๆ กัน

หลวงพ่อกับเป็นผู้สอนเองตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้าย โดยเริ่มด้วยการรับศีลในโบสถ์ ท่านสาธิตทำนั่งและทำเดินให้ดู แล้วพาออกไปเดินรอบโบสถ์ โดยท่านเดินนำ นักศึกษาเดินตาม สักครูก็กลับเข้าไปนั่งสมาธิในโบสถ์ แล้วแยกย้ายกันกลับไปนอน ทำสมาธิต่อที่ที่พักของตัวเอง

ผู้ขายนอนตามกลดที่ปักไว้ ส่วนผู้หญิงพักอยู่กับแม่ชี ดิฉันพักอยู่กับเพื่อนรวม ๔ คนในห้องแคบ ๆ ซึ่งแม่ชีเสียสละให้ เพื่อน ๆ คุยกันเสียงดังรบกวนแม่ชีมาก หลายคนไม่ยอมทำตามทำสอนที่ว่า กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย และทำความเพียรมาก ทั้ง ๆ ที่ทุกคนสมัครใจมากนั่นเอง

ส่วนดิฉันทำตามอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุผลคือ ความที่ไม่เคยมีศรัทธาในพระสงฆ์มาก่อน แต่เมื่อมาพบหลวงพ่อก็ได้รับ ฟังคำสอนเป็นภาษาไทย (มีใช้ประเภทเทศน์เป็นบาลีสวดเรื่อยไปเงิน แต่ไม่เคยสอน) แม้ว่าจะพอมิศรัทธาขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังไม่เชื่อ ว่าสิ่งที่ท่านสอนนั้นจะเป็นไปได้

ตัวอย่างเช่น ให้เดินช้า ๆ เหมือนคนไข้ แล้วไปนั่งเฉย ๆ ไม่ขยับเลย แม่ชาก็ให้กำหนดว่า ชาหนอ ๆ ๆ ในใจ กำหนด ไปเรื่อย ๆ แล้วจะคลายไปเอง ดิฉันไม่เชื่อจึงลองทำตามดู อาการชาหายไปจริง ๆ ศรัทธาเริ่มมากขึ้น

แต่ที่ถูกต้องดิฉันมาก มีโชคนิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเจริญสมาธิ ดิฉันมีความประสงค์จะเรียนให้จบไว ๆ จะได้รับ ทำงาน แต่ปัญหาของดิฉันคือ นอนตื่นสาย ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ หลวงพ่อบอกว่าทำสมาธิแล้วนอนกำหนด อยากรู้เวลาใด ตื่นได้โดยไม่ต้องใช้นาฬิกาปลุก

ดิฉันลองทำปรากฏว่า ในจำนวนเพื่อนสี่คนที่นอนด้วยกัน ไม่มีใครตื่นก่อนดิฉันเลย ตลอด ๗ วันไม่เคยตื่นสาย นอน หลับสบาย ไม่ฝันร้ายเหมือนนอนอยู่บ้าน แม้จะนอนน้อย ก็ไม่วังงไม่เพลีย ดิฉันสำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อย่างเคร่งครัด ไม่ พุด ไม่คุย จะพูดเมื่อจำเป็นจริง ๆ

วันหนึ่งมีเหตุการณ์วุ่นวายเกิดขึ้น ดิฉันจำไม่ได้ว่าวันใด ได้ยินว่าพระไม่สบาย เลือดไหลมาก ก็สำรวมทางหู ไม่ตกใจ ไม่กลัว จนคำวันหนึ่งนักศึกษาได้ถูกจัดให้นั่งในเตนท์ (มีรูปถ่ายอยู่ในโบสถ์) บริเวณมีต้นไม้มาก เวลานั้นมืดแล้ว มองอะไรไม่ ชัดเจนนัก

หลวงพ่อนั่งบนยกพื้นที่สูงขึ้นชั่วคราว มีพระอีกรูปหนึ่งผิวคล้ำนั่งอยู่ด้วย หน้าเหมือนคนจีน หลวงพ่อนั่งนำว่า พระ รูปนั้น คือ บัวเขียว เป็นคนญวน เพิ่งมาขออยู่กับท่าน แล้วพระบัวเขียวก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเอง เล่าไม่ยอมหยุด เกี่ยวกับการทำ บาปกรรมของท่าน รับจ้างเขาวัวควายและหมู

ดิฉันจำคำพูดของท่านไม่ได้มากนัก เพราะไม่สนใจว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้อย่างไร จำได้แต่ท่าทางของท่านดูเหนื่อยหอบ และหลวงพ่อก็มีสีหน้าเคร่งขรึมไม่พูดให้เราฟังได้เฮฮาเหมือนวันก่อน ๆ ท่านบอกให้พระบัวเหี่ยวหยุดพูด ให้พอแค่นั้น แต่พระท่านอยากพูด พยายามจะพูดต่อ หลวงพ่อก็ถือไมโครโฟนไว้เสียเอง สักครูหนึ่งพระบัวเหี่ยวจึงสงบลง

วันต่อมาการอบรมค่ายพัฒนาจิตใจก็สิ้นสุดลง ด้วยการอภิปรายของบุคคลในศาสนาต่าง ๆ เช่น คุณหญิงแสงดาว สยามวาลา ฯลฯ และการแสดงความคิดเห็นของตัวแทนนักศึกษาแต่ละวิทยาลัย

ทุกคนพอใจที่ได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมในครั้งนี้ รวมทั้งดิฉัน เราต่างได้รับประโยชน์มากมาย ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่จะต้องจำไปจนตาย สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนเรื่องไม่จริง

ดิฉันเชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง ว่า มีวัดและพระเซนน้อยอยู่ในประเทศไทย และเมื่อกลับไปบ้านเล่าให้ใครฟัง เขาก็ไม่สนใจ ดิฉันนำวิธีปฏิบัตินี้ไปฝึกที่บ้าน หลายคนคัดค้านว่าไม่ควรทำเสียเวลาอน เสียเวลาทำงานบ้าน การปฏิบัติจึงสิ้นสุดลง

ด้วยความสงสัยไม่แน่ใจในข้อปฏิบัติที่หลวงพ่อบอกให้ไป หลังจากนั้น ๘-๙ ปี ดิฉันกลับมาที่วัดนี้อีก ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป บริเวณที่เคยนั่งอบรม สร้างเป็นหอประชุมใหญ่ ที่พักและห้องน้ำ ห้องส้วมมีเพิ่มขึ้นมากมาย

ดิฉันจึงเริ่มมาปฏิบัติอีก แต่น่าเสียดายไม่ได้ผลเลย ต้องเริ่มต้นใหม่ ต้องใช้ความพยายามมากกว่าเดิมกว่าจะได้ผล ผลที่ได้ก็น่ามากมายถ้าปฏิบัติจริง ดิฉันไม่กล้ายืนยัน เพราะเพิ่งปฏิบัติได้รับผลเป็นที่น่าพอใจในวันนี้ (๑๒ พ.ค. ๓๒) แล้วรู้สึกตื่นเต้นมากที่ต้องเขียนเรื่องที่ตัวเองไม่เคยศรัทธาเชื่อถือมาก่อน แต่ด้วยความซึ้งในคุณครูบาอาจารย์ ผู้ปฏิบัติศาสนาด้วยความเหนื่อยยาก จึงยอมสละแม้ชีวิตเพื่อพิสูจน์ว่า สติปัญญา ๔ เป็นหนทางเดียวที่จะดับทุกข์เราได้

น.ส. อร เพชรเอี่ยม
ที่บ้าน ๘๔๗/๑๙ ตรอกอาเนี้ย
อ.ตากสิน แขวงคลองตันใต้
เขตคลองสาน กทม. ๑๐๖๐๐

.....